

34. У Вільнюсі відбувся благочинний спортивний захід – товариський матч «Карпати» – «Жальгіріс» [Електронний ресурс] // Посольство України в Литовській Республіці. – 2015. – Режим доступу : <http://mfa.gov.ua/ua/news-feeds/foreign-offices-news/34958>.
35. Україна і Росія сыграють гандбол в Мінску [Електронний ресурс] // Новини Білорусі. – 2015. – Режим доступу : http://by24.org/2015/04/23/ukraine_and_russia_will_play_handball_in_minsk/.
36. Фетисов В. «У КХЛ є все передумовки для створення Тихоокеанського дивізіону» [Електронний ресурс] / В. Фетисов // Спорт Експрес. – 2012. – Режим доступу : <http://www.sport-express.ru/hockey/russia/news/495340/>.

Кулик Сергей. Возможности спортивной дипломатии в международных отношениях. Рассмотрены особенности спортивной дипломатии как составляющей публичной дипломатии. Проанализированы общие и отличительные черты в спорте и дипломатии, что содействовало возникновению феномена спортивной дипломатии. Выделено наиболее известные исторические виды спортивной дипломатии. Приведены примеры использования спортивной дипломатии в двух- и многосторонних отношениях стран мира. Выяснены особенности спортивной дипломатии в защите национальных интересов и продвижении позитивного международного имиджа Российской Федерации и США. Проанализированы причины эффективности и неудач применения спортивной дипломатии в международных отношениях. Доказано, что спортивная дипломатия способствует установлению и развитию отношений между государствами, особенно во время конфликтных ситуаций. Выделены тенденции в развитии спортивной дипломатии на современном этапе – проведение спортивных соревнований среди работников дипломатических и консульских учреждений, необходимость подготовки спортивных атташе. Предложена классификация спортивной дипломатии.

Ключевые слова: дипломатические отношения, спорт и дипломатия, спортивная дипломатия, Олимпийские игры, международные программы спортивной дипломатии и обмена «Sports United», дипломатические спартакиады.

Kulyk Serhii. Possibilities of Sports Diplomacy in International Relations. The article deals with peculiarities of sports diplomacy as a component of public diplomacy. Common and different features in sports and diplomacy are analyzed that promoted the appearance of sports diplomacy phenomenon. The examples of sports diplomacy application in two- and many-sided relations of the countries in the world are given. The peculiarities of sports diplomacy in defense of national interests and advance of positive international image of the Russian Federation and the USA are cleared up. The reasons of effectiveness and failures of sports diplomacy application in international relations are analyzed. It is proved that sports diplomacy promotes establishment and development of relations between the states especially during conflict situations. The article outlines the tendencies in development of sports diplomacy at the present stage that is conducting sports competitions among employees of diplomatic and consular establishments, the necessity of sports attaché preparation. The author proposed his own classification of sports diplomacy.

Key words: diplomatic relations, sports and diplomacy, sports diplomacy, Olympic Games, international sports diplomacy program and exchange «Sports United», diplomatic sports events.

Стаття надійшла до редколегії 15.04.2016 р.

УДК 327.57(73)

Ірина Патлашинська

Досвід інституціалізації міжнародних миротворчих операцій у США

У статті розглянуто досвід інституціалізації миротворчої діяльності Сполученими Штатами Америки. Проаналізовано процес становлення інституту миротворчості та його законодавче закріплення в нормативних документах. Вивчено роль Президента та Конгресу в прийнятті рішення щодо відправлення миротворчого контингенту. Здійснено класифікацію миротворчих операцій США.

Ключові слова: миротворча діяльність, ООН, війна, збройний конфлікт, військо.

Постановка наукової проблеми та її значення. Формування миротворчої доктрини – надто важлива справа для кожної держави, яка безпосередньо вказує на інституціалізацію міжнародних

миротворчих операцій. Доктрина потрібна для теоретичного розв'язання складного комплексу політико-правових проблем стосовно найперше питання про право демократичної держави направляти своїх громадян для участі у військових діях, пов'язаних із ризиком для їхнього життя, і питань, що не впливають безпосередньо із завдань оборони власної країни, а також для практичної діяльності щодо їх виконання.

Аналіз досліджень цієї проблеми. Роль та місце Сполучених Штатів Америки в забезпеченні миру й міжнародної стабільності розкриває багато праць як вітчизняних, так і іноземних науковців. Багато російських учених, зокрема, А. Холмогоров, Е. Степанова, В. Плотніков, займаються теоретичними питаннями. Серед іноземних дослідників варто виділити Ш. Раффето, П. Вільямса, Т. Фіндлі, А. Беламі та ін. Вивчення питання інституалізації миротворчої діяльності неможливе без аналізу відповідних першоджерел, а саме законів США з питань миротворчості й виступів політичних діячів і президентів Америки.

Формулювання мети та завдання дослідження. Ураховуючи вагомий вплив США на світовий правопорядок як наддержави, ставимо за мету проаналізувати досвід інституалізації проведення миротворчих операцій цією країною.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Багато західних експертів вважають, що в нових умовах єдиною наддержавою є США. До початку ХХІ ст. керівництво країни позиціонувало її місце як головного лідера на світовій арені. Так, Президент США Б. Клінтон у Посланні Конгресу у 2000 р. зазначив, що «ми повинні бути в центрі кожної глобальної системи як добрий партнер і сусід». Після подій 11 вересня 2001 р. у США висунули доктрину превентивного втручання для захисту демократії й безпеки та активно реалізовували її в Афганістані, Іраку, Сербії, Північній Кореї й Ірані. Дії Штатів щодо Іраку не підтримали ісламська спільнота, Росія та Франція й Німеччина (країни НАТО), деякі міжнародні організації та рухи. У Всесвітній доповіді Х'юман Райт Вотч (Лондон, 26 січня 2004 р.) указано, що «вторгнення в Ірак поклало кінець жорстокій диктатурі, але лідери антиіракської коаліції не праві, коли називають це гуманітарною інтервенцією» [1].

Досліджуючи миротворчу діяльність США, найперше зазначимо, що в цій країні впродовж десятиліть правовою основою проведення миротворчості були «Закон про участь в операціях ООН» (1945 р.) і «Закон допомоги іноземним державам» (1961 р.). Прагнучи утримати статус єдиної наддержави світу, крім провідної ролі в ООН і НАТО, країна посилила свою присутність в Азійсько-Тихоокеанському регіоні. Цей новий імідж США в зазначеному регіоні не означав відмову чи зміни політики збереження двосторонніх союзів як основного чинника їх значимості в регіоні. Наголосимо, що ставлення американців до ролі країни в АТР стрімко еволюціонувало з приходом до влади Білла Клінтона. У квітні 1993 р. на слуханнях у Конгресі помічник держсекретаря США по справах у Східній Азії й Тихому океані У. Лорд назвав серед 10 пріоритетів політики адміністрації в Азії «прихильність до багатостороннього діалогу з проблем безпеки» і ведення «консультацій, діалогу з питань безпеки і політики, які можуть із часом привести до створення нових інститутів» [12, с. 126].

Згодом Б. Клінтон, виступаючи в ході поїздки країнами Північно-Східної Азії, у парламенті Республіки Корея закликав створити «нову Тихоокеанську спільноту, збудовану на загальній силі, процвітанні й схильності до цінностей демократії» [12, с. 128], яка опиратиметься на військові зобов'язання США в регіоні, рішучу боротьбу з поширенням зброї масового знищення, створення нових діалогів щодо спільних викликів безпеці, підтримку демократії. Тож, попри певну новизну в підході до цієї стратегії, Б. Клінтон зберігав вірність політиці двосторонніх союзів, характеризуючи їх як «наріжний камінь ролі Америки у сфері безпеки в Азійсько-Тихоокеанському регіоні», наголошуючи, що «ми потребуємо збереження того, що було надійним» [8, с. 157–158].

У 1994 р. Клінтон ініціював Президентську директиву PDD-25 «Про основні напрями політики США у сфері реформування багатосторонніх миротворчих операцій», за якою для цих операцій виділятимуть ООН війська, якщо участь відповідає національним інтересам країни; є потрібна кількість військового персоналу, достатнє фінансування й ресурси; участь держави потрібна для успіху операції; можна попередньо визначити терміни завершення та результат операції; її підтримка серед населення й членів Конгресу достатня; для країни прийнятні умови командування та управління операцією [20, с. 62–64].

Зовнішньополітичну стратегію адміністрації Б. Клінтона дослідники визначили формулою – від «стримування до розширення». Вона ґрунтувалася на 4-х найбільш значимих чинниках: (1) значне поширення у світі головних цінностей – демократії й ринкової економіки; (2) світовому лідерству США – найпотужнішої у військовому та економічному плані держави; (3) спалахах міжетнічних конфліктів після краху репресивних режимів; (4) прискоренні пульсу планети за допомогою інформатизації суспільного життя, що є позитивним і негативним.

Наступний Президент Дж. Буш скасував дію цих положень, але експерти вважали, що неформально їх продовжували використовувати при вирішенні питань про участь держави в міжнародних миротворчих операціях ООН [5, с. 110–111]. На початку XXI ст. позиція США щодо цих питань змінилася від беззастережної підтримки багатосторонньої міжнародної миротворчої операції в межах ООН до опори на НАТО в питаннях безпеки й підтримання миру. Основні причини змін позиції країни полягали (1) у відсутності реальної військової сили в ООН і прагненні світового лідера самостійно контролювати власні ЗС та операції, у яких вони беруть участь; (2) у відсутності в ООН чітко визначеної більшості для підтримання рішень США; (3) у бажанні країни керуватись у питаннях міжнародних миротворчих операцій національними інтересами, що часто суперечило позиціям інших членів РБ ООН, а тому рішення, адекватні інтересам американської держави, давалися важко.

У документах США з миротворчості вказано на можливості збройних сил проводити самостійно міжнародні миротворчі операції й на участь контингенту в складі багатонаціональних сил. Утім, інші країни чи міжнародні організації до командування не допускалися. Міжнародні миротворчі операції проводились у межах мандату, але їхні учасники погоджували свої дії з командуванням американських збройних сил. Жодні серйозні зміни в діях їхніх збройних сил іноземні командири не могли внести без консультацій зі США, за винятком командирів багатонаціональних сил НАТО [6, с. 16]. Отже, держава займає особливу позицію з питань командування міжнародними миротворчими операціями (сили ООН, коаліційні угруповання), до складу яких входять збройні сили США.

Закріплену в Директиві Президента № 25 «Політику адміністрації США щодо реформування багатонаціональних миротворчих операцій» проводять ще із середини 90-х рр. Її суть полягає в тому, що «президент США ніколи не передає будь-кому командування військовими силами» [16, с. 4–5]. У документі вказано, що до управління командних органів міжнародних миротворчих операцій може бути передано лише «оперативне управління» силами США й лише у випадку, якщо це відповідає національним інтересам. Чим більша роль США, тим менша ймовірність, що командування й управління будуть уключені у сферу відповідальності командних структур ООН, а не США чи уповноважених» регіональних організацій (НАТО). Тому в Афганістані фактично йдуть дві взаємопов'язані міжнародні миротворчі операції з двома різними структурами командування: міжнародна миротворча операція коаліції 35 країн (діє мандат ООН, під егідою НАТО) й операція збройних сил США під егідою Пентагону. Американські вчені визнають, що положення суперечить політиці ООН, що діючі в складі збройних сил підрозділи та військові повинні підкорятися її командуванню. Реально, США «залишають за собою право в будь-який момент припинити участь в операції й зробити будь-які дії для захисту своїх збройних сил» [16, с. 7].

Рішення про відправлення збройних сил для участі в міжнародних миротворчих операціях приймають спільно Президент і Конгрес. У резолюції визначають завдання, чисельність сил міжнародних миротворчих операцій, термін перебування, умови застосування зброї та фінансування й те, що саме контингент США має диктувати хід і результат подій; будь-яке втручання в захист другорядних інтересів не може бути здійснене за рахунок контингенту, підготовленого для захисту життєво важливих інтересів країни; збройних сил, які діють у втручанні, не можуть бути задіяні в іншій чи інших операціях [3, с. 17].

За концепцією, США можуть брати участь одночасно у двох великих регіональних конфліктах, із контингентами, які не перевищують 50 тис. осіб [4, с. 54]. У розробках Генштабу щодо використання військової сили виділяють «війну», «широкомасштабні дії», підтримувані військовими, і «військові операції», поєднані із загрозою сили. У першому випадку мета – боротися й перемагати, у другому – відстоювати національні цілі, стримувати війну, повернутися до стану миру. В умовах війни основне завдання – знищення стратегічно важливих об'єктів і лише поразка однієї зі сторін веде до миру. Головна умова міжнародних миротворчих операцій «примус до

миру» – мінімум людських утрат серед цивільних, а мир при цьому досягається за умови взаємних поступок і компромісів [10, с. 392].

Викликають інтерес положення, розроблені колишнім державним секретарем США К. Пауеллом про різницю між міжнародною миротворчою операцією й «примусом до миру», який може бути, коли цілі та завдання миру оцінені не належно, що змушує прийняти не вигідне для людей рішення. Інші ж випадки – не примус [10, с. 392].

Концепція «переважаючої сили» суперечить концепції «обмежених цілей» [9, с.128; 14, с. 93]. Для першої характерне широке втручання в конфлікт при прямій загрозі інтересам США, чіткості завдань міжнародних миротворчих операцій і використання сили як крайнього заходу, а друга передбачає «точкові удари» для внутрішніх політичних змін, досягнення політичних цілей обмеженими міжнародними миротворчими операціями. Першу концепцію підтримують військові, а другу – громадськість [4, с. 52].

Попри ентузіазм і значну риторичну підтримку операцій ООН із підтримання миру, у «Стратегії Національної безпеки», «Чотирирічному огляді у сфері оборони» та в «Чотирирічному огляді дипломатії і політики розвитку», США чітко не сформулювали стратегію проведення міжнародних миротворчих операцій із підтримання миру. Кожні чотири роки держава переглядає миротворчу концепцію, не вносячи до неї будь-яких кардинальних змін, а лише обмежуючись уключенням нових категорій щодо проведення міжнародних миротворчих операцій. У 1994 р. військове керівництво прийняло новий Польовий статут – 100-23, у якому здійснили класифікацію проведення міжнародних миротворчих операцій.

У миротворчу концепцію, що діяла до 2010 р., уключили поняття «погроза щодо застосування сили», «боротьба з тероризмом, заколотами, контрабандою, трафіком наркотиків», «операції по евакуації громадянського населення» тощо [10, с. 394].

До «підтримання дипломатії» вклучено «миротворчість», «постконфліктне миробудівництво» та «превентивну дипломатію». У США «миротворчість» розуміють як процес медіації, переговорів чи інших спроб перейти до мирних угод із метою вирішення конфліктної ситуації. Вона найперше пов'язана з розгортанням міжнародних миротворчих операцій і складає основу миробудівництва. Військова ж підтримка виступає гарантом безпеки для учасників переговорів [20, с. 63].

У чинній національній доктрині участі США в миротворчих місіях, яка діяла з лютого 2010 р., також не відбулося суттєвих змін у підходах до міжнародних миротворчих операцій. Зауваження щодо регіональних конфліктів звели до проблем відсутності демократії в деяких державах, проблем геноциду й гуманітарного втручання. Дехто вважає відсутність нової доктрини неприпустимим і небезпечним для США, інші заявляють, що адміністрація Президента Б. Обама прагне зміцнити позиції в ООН, а тому й активізує участь у міжнародних миротворчих операціях. США фокусує увагу дипломатів на гармонійному поєднанні політичних стратегій миротворчості з ефективними діями міжнародних миротворчих операцій. Утім, американські політики добре розуміють: якщо мандати не відповідають можливостям чи миротворчість виходить за межі політики, то місія не буде виконана.

Важливий напрям миротворчості США – операції в Африці. Концепція «Африканські сили кризового реагування» – ACRF (1996 – CrisisResponseForce) не мала широкої підтримки і її трансформували в «Ініціативу кризового реагування в Африці» (AfricanCrisisResponseInitiative – ACRI) [13, с. 63; 17, с. 646–647; 18]. Зазначена концепція проголосила основною метою допомогу державам Африки в навчанні й підготовці власних миротворчих контингентів. Серед основних її недоліків – надмірна заполітизованість та недостатня увага практичній діяльності. У травні 2002 р. концепцію знову переглянули.

Новий проект «Сприяння країнам Африки в підготовці до дій у надзвичайних обставинах» (African Contingency Operations Training and Assistance – ACOTA, посилив підготовку контингенту до гуманітарних інтервенцій і навчання командирів. Інші програми: «Trans-Sahara Counter-Terrorism Initiative» та «Pan-Sahel Initiative», – зорієнтовані на антитерористичну підготовку [2, с. 80].

Крім ініціатив щодо Африки, у 2004 р. США розпочали програму «Глобальні миротворчі операції» (GlobalPeaceOperationsInitiative – GPOI), за якою міжнародні миротворчі операції готуються до виконання будь-яких миротворчих завдань по всьому світу, за межами ООН. Ця ініціатива діє при активному сприянні більшості держав – учасниць міжнародної миротворчості, нині до неї долучилися партнери із 69 країн та регіональних організацій [11].

Події 11 вересня 2001 р. й інші загрози миру змусили США переглянути деякі поняття – «миробудівництво» та «підтримка політичної стабільності» («nation-building»). Аналітики вважають, що обмаль уваги світу до ситуації в Афганістані – допомога терористам Талібану посилити владу й завдати удару [19, с. 22; 15, с. 38]. Президент Дж. Буш-мол. часто вказував на зв'язок між проблемою відставання в розвитку (underdevelopment), нереалізованими державами (failedstates) і тероризмом, що це може загрожувати безпеці країни.

У 2011 р. США посилили дипломатичну роботу на підтримку цілей міжнародних миротворчих операцій у країнах ООН: Гаїті, ДРК, Кот-Д'Івуарі, Ліберії, Сомалі та Судані. Утім, у держав ООН є претензії до Вашингтона через «селективну залученість» (навіть попри участь США в міжнародних миротворчих операціях у Судані й Сомалі) і відсутність уваги до інших гарячих точок, де присутні сили ООН. Так, Департамент операцій із підтримання миру, ураховуючи зобов'язання США в Іраку й Афганістані, розраховує на політичну та фінансову підтримку. Уважаємо, що лідерство Штатів у міжнародних миротворчих операціях із підтримання миру може принести значні дивіденди, адже існує серйозна потреба в креативних рішеннях по ООН, найперше щодо проведення ММО [7, с. 75].

В останніх концепціях США з проблем міжнародних миротворчих операцій указано на важливість постконфліктного врегулювання, у якому вони могли б надавати і дипломатичну, і фінансову підтримку.

Висновки й перспективи подальших досліджень. США відіграють провідну роль у становленні та трансформації інституту миротворчої діяльності, зважаючи на роль, тривалу історію та внесок країни у ці операціях.

Джерела та література

1. Война и права человека : всемирный доклад Хьюман Райтс Вотч – 2004 [Электронный ресурс]. – Режим доступа : www.hrw.org/world-report/2016/country-chapters/286136.
2. Емельянов А. Современная конфликтность в Африке / А. Емельянов // Международные процессы. – 2006. – № 4. – С. 78–82.
3. Плотников В. В. Пути повышения эффективности миротворческой деятельности в предотвращении и урегулировании вооруженных конфликтов (военно-политический опыт) / В. В. Плотников. – М. : Спутник+, 2004. – 43 с.
4. Степанова Е. А. Военно-гражданские отношения в операциях невоенного типа / Е. А. Степанова. – М. : Права человека, 2001. – 272 с.
5. Раффетто Ш. Политика США в отношении миротворческих операций / Ш. Раффетто // Миротворческие операции, парламенты и законодательство / под ред. А. И. Никитина. – М. : Эслан, 2004. – С. 110–121.
6. Холмогоров А. О некоторых подходах США к миротворчеству / А. О. Холмогоров // Зарубежное военное обозрение. – 2004. – № 11. – С. 15–18.
7. Bellami A. Understanding peacekeeping / A. Bellami, P. Williams, S. Griffin. – Cambridge : Wiley-Blackwell, 2010. – 342 p.
8. Conflict Barometer 2014: Analyz. Period: 01.01.14 – 31.12.14. – № 23.
9. Dobbie C. A. Conceptfor Post-Cold WarPeacekeeping / C. A. Dobbie // Survival. – 1994. – Autumn. – Vol. 36, № 3. – P. 121–148.
10. Findlay T. The use off orcein UN peaceoperations / T. Findlay. – Solna : SIPRI ; Oxford : Oxford University Press, 2002. – 498 p.
11. Global Peace Operations Initiative (GPOI) Fact Sheet Office of the Spokesperson Washington, DC. December 13, 2013 [Electronic resource]. – Mode of access : <http://www.state.gov/r/pa/prs/ps/2013/218694.htm>.
12. Haacke J. The ASEAN Regional Forum and transnational challenges: little collectivese curitization, some practica lcooperation / Jurgen Haacke // Jürgen Haacke, Noel M. Morada (eds.) Cooperative Securityinthe Asia-Pacific: the Asean Regional Forum. A siansecurity studies. – UK, Routledge, 2010. – P. 124–149.
13. Kofi A. The Causesof Conflictandthe Promotionof Durable Peaceand Sustainable Developmentin Africa. Reportofthe Secretary-General totheSecurityCouncil / A. Kofi. – N.-Y. : UnitedNations, 1998. – 318 p.
14. Kosovo Crisis Fact Sheet. USAID, Bureau for Humanitarian Response (BHR), Office of US Foreign Disaster Assistance (OFDA). – 1999–2000. – № 9. – 144 p.
15. Mackinlay J. NATO and bin Laden / John Mackinlay // RUSI Journal. – 2001. – Vol. 146. – № 6 (December). – P. 36–40.
16. Operational Law Handbook // Internationaland Operational Law Department. The Judge Advocate General's CENTER & SCHOOL U.S. ARMY. – Charlottesville, Virginia, 2014 [Electronic resource]. – Mode of access : http://www.loc.gov/rr/frd/Military_Law/pdf/operational-law-handbook_2014.pdf.

17. Paris R. International peacebuilding and the 'mission civilisatrice' / Roland Paris // *Review of International Studies*. – 2002. – № 28. – P. 637–656.
18. Resolution 1706 (2006), adopted by the Security Council at its 5519 th meeting, on 31 August 2006, S/RES/1706 (2006) [Electronic resource]. – Mode of access : [http://www.un.org/Docs/journal/asp/ws.asp?m=S/RES/1706\(2006\)](http://www.un.org/Docs/journal/asp/ws.asp?m=S/RES/1706(2006)).
19. Schulte P. «I Am Osama bin Laden». A Strategic Warning and Challenge to the West / Paul Schulte // *RUSI Journal*. – 2002. – Vol. 147, № 3 (June). – P. 20–27.
20. Williams P. D. Regional approaches to conflict management / Paul D. Williams, Jürgen Haacke // Crocker, Chester A. And Osler Hampson, Fenand Aall Pamela, (eds.) *Rewiring Regional Security in a Fragmented World*. United States. – Washington : Institute of Peace Press, 2011. – P. 49–74.

Патлашинская Ирина. Опыт институционализации международных миротворческих операций в США. В статье рассмотрен опыт институционализации миротворческой деятельности Соединенными Штатами Америки. Проанализирован процесс становления института миротворчества и его законодательное закрепление в нормативных документах. Изучена роль Президента и Конгресса в принятии решений касательно отправления миротворческого контингента. Проведена классификация миротворческих операций США.

Ключевые слова: миротворческая деятельность, ООН, война, вооруженный конфликт, войско.

Patlashynska Iryna. Experience the Institutionalization of International Peacekeeping Operations in the US. The article examines the experiences of institutionalization of peacekeeping in the United States. Is analyzed the process of formation of Peacekeeping Institute and its legislative consolidation in the documents. Is examines the role of the President and Congress in decisions about sending peacekeepers. Is done the classification of peacekeeping operations of the US.

Key words: Peacekeeping, the United Nations, war, armed conflict, the army.

Стаття надійшла до редколегії 28.02.2016 р.

УДК 32.327. 3

Natalia Pipchenko

EU Regional Public Diplomacy: Initiatives for Ukraine

There are EU regional public diplomacy and the directions of using EU external policy instruments in Ukraine analysed. It was found that the main task of the European public communication is to promote EU political and economic relations through effective dialogue with international actors and regular awareness of the international community about the European foreign policy priorities. Informing the internal and external public about the EU is a very difficult process that's why the European External Action Service is building a long-term information strategy for European neighbours. For Ukraine, effective communication with the EU and its Member States and supporting its initiatives is an essential part of renewed strategic approach in foreign policy. The author of this paper also suggests that the effectiveness of the European integration process in Ukraine depends not only on the implementation of European funding programs but also on the government's ability to carry out thematic information and communication campaigns. It is proposed to differentiate the target audience of Ukraine what will improve the quality of informing Ukrainians about the advantages and disadvantages of the EU-Ukraine Association Agreement. In the case of Ukraine, the EU messages need to be adapted to the west, central and eastern region.

Key words: Public Diplomacy, European Neighbourhood Policy, communication campaigns, EU, Ukraine.

Problem Formulation. The practice of international cooperation the EU as an actor in International Relations suggests the using external policy instruments to provide for the European Union the successful implementation of public communication with internal and external audiences for its international positioning, adequate response to the urgent needs of the European community, a deeper understanding of trends in European and world public opinion, research strengths and contradictions interaction between EU political institutions and the European community. By means of foreign policy communication, the